

и тукъ има блокове отъ червения оруденъ камъкъ (единъ отъ тѣхъ е твърде грамаденъ, до четвъртъ тонъ). А тѣ не сж измити, значи не сж влачени отъ рѣката.

Посивѣлъ овчаръ — високъ планинецъ — пасе стадо. Предлагамъ му цигара.

— Не си ли чувалъ, старо, защо мѣсто-то подъ „Разкрѣстъ“ се нарича „Натамиитѣ“?

— Е, па знамъ ли. Думатъ, га биела до тамъ рѣката, ставало дълбока тиня ете, па затъвали керванитѣ отъ Видинъ за Нишъ. Зато се е рекло — „Натамии“, проклето мѣсто.

Азъ тържествувамъ.

— Чувай, Петре: и тукъ ни помогна географията! Тия тополи тамъ — вашиятъ „Тополякъ“ — сж насадени нѣкога отъ мждъръ турчинъ, владетель на селото ви, за да приковатъ рѣката къмъ срѣщниятъ високъ брѣгъ. Ще видишъ, че е така!

„Тополяктъ“ е величественъ кѣтъ: сякашъ сме подъ сѣнкитѣ на Маришкия островъ край Татаръ-Пазарджикъ. Училищата въ Върбовчецъ и Янйовецъ тукъ празнували 1 май.

И цѣлиятъ този кѣтъ се издига изъ пѣсѣцитѣ на рѣката. Къмъ югъ, отъ кждето идатъ водитѣ, нѣма издигнатъ брѣгъ. Рѣката се блѣска направо въ стволеститѣ тополи и се отбива на изтокъ, къмъ срѣщния високъ брѣгъ. Очевидно, това е мждро скроенъ изкуственъ баражъ.

— Ето, Петре, ако тамъ на югъ, срѣщу рѣката, имаше височекъ брѣгъ, трѣбваше да